

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatele: **nezl. A. P.**, zast. Mgr. Zuzanou Candigliota, advokátkou, se sídlem Burešova 615/6, Brno, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2021, č. j. 15 A 135/2020 – 34,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2021, č. j. 15 A 135/2020 – 34, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se navrhovatel domáhal zrušení v záhlaví označeného usnesení, kterým městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) odmítl návrh navrhovatele na zrušení opatření obecné povahy - mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 7. 12. 2020, č. j. MZDR 15757/2020-43/MIN/KAN (dále též „napadené opatření“) vydaného podle § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), jímž byl s účinností od 8. 12. 2020 omezen pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest.

[2] Napadené opatření bylo zrušeno opatřením obecné povahy – mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 22. 2. 2021, č. j. MZDR 15757/2020 - 44/MIN/KAN (dále též „opatření ze dne 22. 2. 2021“). Následně bylo opatření ze dne 22. 2. 2021 zrušeno opatřením obecné povahy – mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 2. 2021, č. j. MZDR 15757/2020 - 45/MIN/KAN, s účinností od 1. 3. 2021 (dále též „opatření ze dne 26. 2. 2021“). Opatření ze dne 26. 2. 2021 bylo posléze doplněno opatřením obecné

povahy – mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 19. 3. 2021, č. j. MZDR 15757/2020 -46/MIN/KAN, s účinností od 20. 3. 2021. Opatření ze dne 26. 2. 2021, ve znění opatření ze dne 19. 3. 2021 bylo zrušeno mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 6. 4. 2021, č. j. MZDR 15757/2020 - 47/MIN/KAN (dále jen „opatření ze dne 6. 4. 2021“); opatření ze dne 6. 4. 2021 bylo změněno mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 19. 4. 2021, č. j. MZDR 15757/2020 - 48/MIN/KAN (dále jen „opatření ze dne 19. 4. 2021“). Opatření ze dne 6. 4. 2021 ve znění opatření ze dne 19. 4. 2021 bylo zrušeno mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 27. 4. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-49/MIN/KAN; toto opatření bylo zrušeno mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 4. 5. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-50/MIN/KAN.

[3] Městský soud uvedl, že nezbytným předpokladem projednání návrhu podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jehož výsledkem může být zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, je existence opatření obecné povahy. Řízení o návrhu, jímž je požadováno zrušení konkrétního opatření obecné povahy, z logiky věci nelze vést za situace, kdy opatření obecné povahy, které je předmětem řízení, již bylo zrušeno. Aby mohl soud návrhu vyhovět a napadené opatření obecné povahy zrušit, musí toto opatření obecné povahy existovat nejen v době podání návrhu, ale též v době rozhodování soudu ve věci samé; k tomu soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 191/2020 – 45. Dle městského soudu neexistuje předmět řízení, o němž by soud mohl rozhodnout, a návrh směřující proti takovému opatření je tak nutno odmítnout z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínky řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[4] Městský soud rovněž konstatoval, že by nemohl vést přezkumné řízení ani o opatření ze dne 26. 2. 2021, tedy pokud by navrhovatel navrhl, aby soud připustil změnu návrhu, neboť se jedná totiž o opatření s celostátní působností, které nabylo účinnosti dne 1. 3. 2021, tedy v době stavu pandemické pohotovosti, jenž byl podle § 1 odst. 3 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „pandemický zákon“) vyhlášen dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (27. 2. 2021). Projednání návrhu na jeho zrušení podle s. ř. s. tak dle městského soudu spadá do výlučné pravomoci Nejvyššího správního soudu.

[5] Navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti uplatnil důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

[6] Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu na zrušení opatření obecné povahy stěžovatel spatřuje především v tom, že městský soud příliš formalisticky trval na tom, že řízení po zrušení napadeného opatření postrádalo svůj předmět, tedy že pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení nemělo smysl rozhodovat o meritu věci. K odkazu městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 As 191/2020 - 45, stěžovatel připomněl, že tentýž soud se k neodstranitelné překážce řízení spočívající ve zrušení opatření obecné povahy, jehož soudní přezkum byl předmětem řízení, vyjádřil v několika rozhodnutích, avšak šlo o případy, kdy byla opatření obecné povahy zrušena bez náhrady, nebo bylo přijato opatření s obsahově odlišnou právní regulací, příp. mezi původním opatřením a opatřením jej nahrazujícím uběhla delší doba. Zcela odlišnou situací je pandemický stav, kdy ministerstvo zdravotnictví vydává velké množství nejrůznějších opatření obecné povahy v podobě mimořádných opatření a tato na běžné právní poměry velice často mění.

[7] Stěžovatel si je vědom toho, že správní soudnictví je dle § 5 s. ř. s. vedeno dispoziční zásadou, kdy procesní iniciativa závisí primárně na aktivitě účastníků řízení. Stěžovatel má však

pokračování

za to, že mu nepodání návrhu na změnu původního návrhu na zrušení mimořádného opatření ze dne 7. 12. 2020 tak, aby reflektovalo přijetí nového mimořádného opatření ze dne 22. 2. 2021, nemůže jít k tíži. Situace, kdy adresát mimořádného opatření podá návrh na jeho zrušení a soud pak s vyřízením této věci vyčkává do přijetí nového opatření, kterým se původní nahradí, aby mohl vzápětí původní návrh odmítnout pro neexistenci předmětu řízení, je v demokratickém právním státu nepřipustná.

[8] Stěžovatel uzavírá, že pokud v nouzovém stavu mimořádné opatření zasahuje do ústavně garantovaných základních práv a svobod, měl by ho soud meritorně přezkoumat i přes to, že bylo v průběhu řízení zrušeno; o to pečlivěji by měl postupovat, jde-li o zásah do základních práv a svobod zranitelných osob, jakou stěžovatel jistě je. Městský soud v Praze svým formalistickým přístupem odepřel stěžovateli přístup ke spravedlnosti, čímž bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 2 Listiny, jakož i do práva na ochranu zdraví dle čl. 31 Listiny a do práva na vzdělání dle čl. 33 odst. 1 Listiny.

[9] Stěžovatel na základě uvedeného navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně aby stěžovateli přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

[10] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že návrh na zahájení řízení byl napadeným usnesením odmítnut v souladu se zákonem a byl i řádně odůvodněn; kasační stížnost je tak nedůvodná.

[11] Odpůrce je toho názoru, že podaná kasační stížnost je nepřipustná, neboť nejsou splněny podmínky řízení pro projednání předmětné věci před správními soudy; napadené mimořádné opatření odpůrce bylo výslovně zrušeno již před vydáním napadeného usnesení, a neexistuje tak, resp. odpadl předmět řízení. Chybí tak základní podmínka řízení, jakož i aktivní procesní legitimace stěžovatele. Zrušením opatřením obecné povahy nemůže docházet k dotčení práv kterékoliv fyzické nebo právnické osoby. Ostatně, i kdyby bylo napadené usnesení Nejvyšším správním soudem zrušeno, městský soud by musel návrh na zahájení řízení pro nedostatek podmínek řízení opětovně odmítnout. Odpůrce upozornil na skutečnost, že poslední mimořádné opatření před vydáním napadeného usnesení bylo vydáno dne 26. 2. 2021, stěžovatel tak měl celých 11 dní na to, aby případně učinil změnu návrhu; této možnosti však nevyužil. Následující postup soudu tak určitě nelze označit za „v demokratickém právním státě nepřipustnou“ praktiku. Odpůrce k tomu s odkazem na judikaturu rozvíjí úvahu, že i v případě změny návrhu by nutně došlo k jedné ze dvou situací. Buď by stěžovatel nově napadl novější, ale i tak již zrušené mimořádné opatření, přičemž soud by takovou změnu nemohl připustit. Anebo by stěžovatel nově napadal nejnovější mimořádné opatření, které ale bylo vydáno již podle pandemického zákona, přičemž městský soud by v takovém případě neměl pravomoc o takovém návrhu rozhodnout, proto by návrh na změnu petitu opět nepřipustil. S ohledem na uvedené navrhuje odpůrce kasační stížnost odmítnout.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Předně je třeba poznamenat, že kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí návrhu. V takovém případě se nelze domáhat přezkumu ve věci samé; předmětem přezkumu může být pouze otázka, zda městský soud postupoval správně, když návrh stěžovatele odmítl (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Podle další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004 - 54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65) lze kasační stížnost proti odmítavému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení proto je toliko posoudit, zda byly splněny podmínky pro to, aby městský soud návrh na zrušení opatření obecné povahy odmítl.

[16] Městskému soudu lze přisvědčit v tom, že existence opatření obecné povahy jakožto předmětu řízení je stěžejní podmínkou řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Obecně platí, že je-li opatření obecné povahy v průběhu řízení zrušeno, je na místě návrh na jeho zrušení odmítnout pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení (viz rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 191/2020 - 45, bod [31], nebo usnesení NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 8 Ao 8/2011 - 129, bod [7]). Zákon přitom neumožňuje, aby soud o souladu napadeného opatření obecné povahy nebo jeho části se zákonem rozhodl deklaratorně (usnesení NSS ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Ao 6/2010 - 98, bod [11]).

[17] Závěr o neodstranitelné překážce řízení platí nicméně pouze tehdy, je-li napadené opatření zrušeno bez náhrady nebo je-li přijato opatření zavádějící z hlediska obsahu právní regulaci novou. Je-li však napadené opatření nahrazeno jiným opatřením obsahově (téměř) totožným a navrhovatel navíc v souladu s dispoziční zásadou požádá o změnu návrhu, nelze návrh na zrušení „původního“ opatření *a contrario* bez dalšího odmítnout, nýbrž je nutné navrhovanou změnu připustit (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 191/2020 - 45, zejména body [33] – [40], a ze dne 4. 6. 2020, č. j. 6 As 88/2020 - 44, č. 4060/2020 Sb. NSS, zejména body [46] – [64]: „[j]e-li jedno opatření obecné povahy nahrazeno obsahově obdobným opatřením obecné povahy v časovém intervalu, který reálně znemožňuje soudní přezkum prvního opatření, připustí soud změnu původního návrhu na zrušení prvního opatření (§ 95 odst. 2 o. s. ř. použitý přiměřeně podle § 64 s. ř. s.). Neučiní-li to, a naopak návrh odmítne pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v neexistenci napadeného prvního opatření obecné povahy, poruší tím právo na spravedlivý proces a na účinnou soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“ V době podání původního návrhu totiž stěžovateli nemohlo být známo, že dojde k nahrazení jím napadeného mimořádného opatření opatřeními novými. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 6 As 114/2020 – 63, zdůraznil, že uvedené „bez dalšího neznamená obecné prolomení koncentrační zásady v řízení o zrušení opatření obecné povahy, nýbrž se jedná o výklad vztahující se k přezkumu pouze úzce vymezeného typu opatření obecné povahy“ – a to právě opakovaně rušených a nahrazovaných mimořádných opatření odpůrce.

[18] Současně Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, sp. zn. 6 As 114/2020 dospěl k závěru, že „pokud žalovaný správní orgán v průběhu řízení před správním soudem mění, nahrazuje či ruší přezkoumávaná opatření, a to dokonce opakovaně v řádu dnů, není porušením zásady procesní rovnosti účastníků soudního řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.), jestliže soud na tuto skutečnost navrhovatele upozorní a umožní

pokračování

mu v přiměřené lhůtě na jednání správního orgánu reagovat změnou návrhu.“ Je-li možné, aby odpůrce i v průběhu řízení před soudem měnil, nahrazoval či rušil přezkoumávaná opatření, a to dokonce opakovaně v řádu jednotlivých dnů, jeví se jako zcela adekvátní postup soudu, jímž návrhatele na tuto skutečnost upozorní a umožní mu na jednání odpůrce reagovat. V tomto ohledu lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 - 53, č. 3196/2015 Sb. NSS, v němž soud konstatoval, že „[s]právní soudnictví má jinou funkci než soudnictví civilní v jeho klasickém liberálním pojetí – nejde v něm o „řízený“ střet dvou soukromých osob řešících spor o své soukromé záležitosti, v němž veřejná moc pouze plní funkci rozhodčího, vybírá o ochranu jednotlivce před nezákonným jednáním veřejné moci. Tato odlišnost správního soudnictví vyžaduje, aby se v něm ve větší míře projevoval procesní paternalismus sloužící k ochraně žalobce a k tomu, aby mohl účinně dosáhnout svých práv, náleží-li mu.“

[19] Úvahy městského soudu o neexistenci předmětu řízení a chybějícím důvodu k poučení stěžovatele o doplnění návrhu tak byly nesprávné.

[20] K argumentaci soudu, že by nemohl vést přezkumné řízení ani o opatření ze dne 26. 2. 2021, neboť nabylo účinnosti dnem 1. 3. 2021, tedy v době stavu pandemické pohotovosti, pak zdejší soud uvádí následující.

[21] Podle § 7 odst. 1 s. ř. s. „Nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení věcně příslušný krajský soud. Podle § 13 odst. 1 pandemického zákona „K projednání návrhu podle soudního řádu správního na zrušení mimořádného opatření podle tohoto zákona nebo mimořádných opatření podle § 69 odst. 1 písm. b) nebo i) zákona o ochraně veřejného zdraví ve stavu pandemické pohotovosti, jejichž účelem je likvidace epidemie COVID-19 nebo nebezpečí jejího opětovného vzniku a které mají celostátní působnost, je příslušný Nejvyšší správní soud, pokud mimořádné opatření vydalo ministerstvo. V ostatních případech je k projednání návrhu příslušný krajský soud.“

[22] Ustanovení § 13 odst. 1 věty první pandemického zákona zakládá věcnou příslušnost NSS k projednání návrhu na zrušení mimořádného opatření podle § 2 pandemického zákona nebo podle § 69 odst. 1 písm. b) nebo i) zákona o ochraně veřejného zdraví pouze v případě kumulativního splnění čtyř podmínek, za předpokladu, že a) účelem mimořádného opatření je likvidace epidemie COVID - 19 nebo nebezpečí jejího opětovného vzniku, b) bylo vydáno žalovaným, c) má celostátní působnost a d) bylo vydáno ve stavu pandemické pohotovosti.

[23] Stav pandemické pohotovosti (§ 1 odst. 3 pandemického zákona) byl vyhlášen účinností pandemického zákona dne 27. 2. 2021. Navrhovatelem napadené opatření bylo vydáno dne 7. 12. 2020, později bylo zrušeno opatřením ze dne 22. 2. 2021; to bylo zrušeno opatřením ze dne 26. 2. 2021, tj. před vyhlášením stavu pandemické pohotovosti; nemůže být proto mimořádným opatřením vydaným ve stavu pandemické pohotovosti. Nejsou tak splněny shora uvedené podmínky, jež jsou nezbytné k založení věcné příslušnosti NSS.

[24] Ani z dalších částí pandemického zákona či z důvodové zprávy nevyplývá, že by jeho účelem bylo založit věcnou příslušnost Nejvyššího správního soudu i pro přezkum opatření vydaných před jeho účinností (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 7 Ao 1/2021, sp. zn. 7 Ao 2/2021, sp. zn. 9 Ao 1/2021 etc.). Podle důvodové zprávy k návrhu pandemického zákona je jeho smyslem „upravit zákonné mantinely pro vydávání opatření, která by měla za účelem zamezení dalšího šíření onemocnění COVID-19 omezovat některé činnosti či poskytování služeb, které jsou z pohledu epidemiologického rizikovými, případně naopak nařídít nějakou činnost, která by bránila šíření tohoto onemocnění, a to v rozsahu, na nějž zákon o ochraně veřejného zdraví dosud nepamatuje“ (viz obecná část, bod A.). K mimořádným opatřením vydávaným Ministerstvem zdravotnictví ve stavu

pandemické pohotovosti důvodová zpráva dále uvádí: „Zmocnění ministerstva k vydávání mimořádných opatření podle § 69 a 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně veřejného zdraví není tímto zákonem dotčeno. Navrhovaný zákon je tak ve vztahu k zákonu o ochraně veřejného zdraví ‚komplementární‘ normou, kdy ministerstvo bude využívat oba zákony současně, podle toho, o jaké opatření (pod definici kterého zákona spadající) půjde. V případě, že by ministerstvo vydávalo podle zákona o ochraně veřejného zdraví opatření s celostátní působností, je přitom třeba postupovat analogicky podle § 3 odst. 1 až 4 tohoto návrhu, tj. včetně potřeby zajistit předchozí souhlas vlády, kdy v případě jeho absence po 48 hodinách po vydání mimořádného opatření toto opatření pozbyde platnosti.“ (viz zvláštní část, k § 4).

[25] Pandemický zákon tudíž zakotvil zvláštní pravidla pro vydávání mimořádných opatření ve stavu pandemické pohotovosti. Týmž zákonem zakotvená zvláštní pravidla soudního přezkumu mimořádných opatření (§ 13) se nutně týkají následné soudní kontroly právě jen této činnosti veřejné správy. Jinak řečeno, zvláštní pravidla soudní kontroly dopadají jen na zákonem vymezenou činnost veřejné správy ve stavu pandemické pohotovosti. To platí tím spíše, že soudní přezkum podle § 13 pandemického zákona je již na první pohled v některých základních ohledech pro navrhovatele méně příznivý než soudní přezkum podle § 101a a násl. s. ř. s., především zavádí výrazně kratší lhůtu pro podání návrhu (jeden měsíc oproti jednomu roku) a v některých případech nepřipouští možnost podání kasační stížnosti.

[26] Zmíněné odlišnosti právní úpravy soudního přezkumu by rovněž mohly založit neodůvodněné rozdíly v přístupu k soudu. Podmínky soudního přezkumu jednoho a téhož mimořádného opatření by se totiž lišily jen podle toho, zda trvá stav pandemické pohotovosti.

[27] Zároveň by výklad městského soudu vedl k porušení principu právní jistoty, potažmo předvídatelnosti práva a postupu orgánů veřejné moci. Projevil by se v podstatě v nahodilém přesouvání věcné příslušnosti mezi NSS a krajskými soudy. Po skončení stavu pandemické pohotovosti by návrh, o němž NSS nerozhodl, totiž musel být postoupen k vyřízení krajskému soudu. Pokud by před rozhodnutím krajského soudu došlo k opětovnému vyhlášení stavu pandemické pohotovosti, musel by být tentýž návrh postoupen zpět NSS. Věcná příslušnost soudu by v konečném důsledku závisela na plynutí času (době trvání stavu pandemické pohotovosti a délce řízení u toho kterého soudu).

[28] Jelikož § 13 odst. 1 pandemického zákona na projednávaný případ nedopadá, nedošlo v průběhu řízení před městským soudem ani ke změně právní úpravy pro určení věcné příslušnosti soudu. S tím spojené úvahy městského soudu proto na posuzovanou věc nedopadají.

[29] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že městský soud pochybil, jestliže o napadeném opatření nerozhodl, resp. jestliže stěžovateli neumožnil na změny napadeného opatření reagovat změnou návrhu. Jelikož v nyní posuzovaném případě městský soud návrh stěžovatele odmítl, aniž by se jím věcně zabýval, nemůže se věcnými námitkami zabývat ani Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti.

[30] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ke dni rozhodování městského soudu bylo odmítnutí návrhu nezákonné, pročť musel kasační soud napadené usnesení zrušit, byť si je vědom toho, že za současného právního stavu nezbude městskému soudu, než návrh opět odmítnout.

[31] Z uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení; v něm je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 1 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu